

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XV. Dei servos, qui crucis complexum & mortificationis studium
refugiant, ea propter crucem multiplicem pluresque mortes incurrere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

to esse. Quanquam eidem & istud tormentum oppidò dulce est: fitq; nescio quo modo, ut tot inter cruces interiores, in profundiore ac reconditiore quodam recessu, sua illi constet tranquillitas; & in summa (ut sic appellem) mentis arce, abundantia pacis perfruatur.

Hinc etiam, sive S. Bernardus, sive Guilielmus Abbas in tractatu de Amore, Dei amore ac desiderio astuans, atq; ingemiscens, quòd eum nondum in se ipso, sed in suis duratioribus operibus (licet amabilibus) intueatur; ita ait ad Deum suum: *Quae* (scilicet opera tua) *quandò te manifestius & verius predicant & approbant amabilem; tantò ardentius te mihi faciunt desiderabilem. Sed heu! non ad perfectam fruendi suavitatem & gaudium, sed ad intentionis & affectus (non enim sine aliqua suavitatem) tormentum.*

Videri etiam potest de hoc argumento S. Teresa in Castello animæ, mansionè quintà, capite undecimo.

CAPUT XV.

Dei servos, qui crucis complexum & mortificationis studium refugiant, ea propter crucem multiplicem, pluresq; mortes incurrere.

DEI servos eos hic intelligo, qui severiori obstricti disciplinà, sese gravioribus seu letalibus noxis abstinunt: ceterùm remissè languidèq; viventes, & umbrà quaedam difficultatis absteriti, à crucis mortificationisve complexu, & semetipsos pervincendi studio (quoad ejus possunt) refugiunt. Quos equidem longè errare pronuncio, si hac ratione crucem sese omnem defugituros, & non magis in graviolem aliquam incursum esse existiment: quin
ipsum

ipsum adeò crucis vitandæ tam sollicitum studium, contendo crucem operosam & permolestam esse, verùm hæc tota res isto ferè modo demonstrabitur.

§. I.

Ejus pronunciati rationes aliqua allate.

PRIMUM enim etiam hic vim habet, quod Deum alloquens universè affirmat S. Augustinus: *Jussisti Domine, L. 1. Conf. & sic est, ut pœna sua sibi sit omnis inordinatus animus. Omnis c. 12.* quippe animi inordinatio, perturbatio est pacis internæ; Et velut in corpore, membri cujusvis emotio luxatione absque aliquo cruciatu esse nequit: ita in animo, cujusvis affectus depravatio, ipsius animæ harmonicam rationem, ejusque partium naturalem tanquam positionem dissolvit; quod in mente non omnino perversa, nequit absque intima molestia, & gravi animi sibi met ipsi displicentis ægitudine consistere. Accedit ad hæc affectionum compugnantium intestinalis: tum quidam animæ secum pugnantis, & nunc in partem unam, nunc in alteram sese jactantis, atque versantis perplexus languor: demum ille conscientie mentis remorsus, quem identidem exagitat susceptæ professionis obligatio, & vel ipse ingerit nudus aspectus Crucifixi, cui se non potest absque pudore adeò dissimilem agnoscere, quisquis ipsius disciplinam imitationemve profiteatur.

Neque modicum terrorem infert, occursans animo severa Pauli denunciatio: *Qui autem sunt Christi, carnem suam crucifixerunt: ne videlicet forrè Christi non sit, qui (quoad potest) crucem fugiens, ubique mollia & carni commoda sectetur.* Id sanè hoc loco fixum esto: Nolens Deo perfectè subijci hominis anima, secum ipsa pacem habere non potest. sit quippe nescio quo modo, at tamen sit occultis rationibus, ut tali homini eveniat denique, id quod scriptum est in Libro Job: *Posuisti me contrarium tibi, & factus sum*

X x x 2

mibi-

Gal. 7.

Job. 7.

mihimet ipsi gravis. Credebas tibi videlicet mollius tranquillusq; futurum, si, quâ posses, crucem defugeres, & virtutis exactæ studium, quò te ipse vocabat DEUS, & tua propellebat professio, declinares: At è contrâ DEUS, istam pacem tuam convertit in amarorem amarissimum, & quidquid agis molirisve ingratâ aliquâ offensione aspergens, ipsam tibi vitam insuavem & gravem efficit; quò intelligi denique, dura extra DEUM esse omnia, neque animi pacem in illa cum domesticis intimisq; hostibus conniventia consistere, sed nisi his planè debellatis ac perdomitis, nullam haberi posse.

L. 10. Conf.
S. 28.

Præclarissimè rursum ad DEUM suum S. Augustinus: *Cum inhaesero tibi ex omni me, nusquam erit mihi dolor & labor, & viva erit vita mea, tota plena te. Sed quoniam quæ tu implet, sublevas eum; quoniam tui plenus non sum, non mihi sum.* Quibus quidem, si illum assequor, intociorem suam vitam, hoc est, affectus omnes, amores, intentiones, desideria, velut membra quædam animi sui considerat, et quibus omnibus sese DEO inhaerere oporteat, ut omne vitæ suæ corpus vivum, vegetum, ac valens sit, ipsiq; proinde, nulla ex parte onerosum. Sic igitur ait: *Cum inhaesero tibi ex omni me;* hoc est, cum in me nullus erit affectus, si nulla tanquam pars vitæ meæ, quâ tibi (ut par est) amoret, casto non inhaeream; tunc viva erit, & florens undique, de doloris omnis atque laboris expers vita mea; quippe tota, plena te, qui es vita, vigor, pax, salus, gaudium animæ meæ. At quamdiu (quæ est vitæ mortalis infirmitas) adhuc aliquis in me superest affectus, quo tibi vitæ meæ non adhaeream, sive, quo me ipsum aut aliquid extra te impure quæram; jam ex ea parte onerosa mihi fit vita mea: quo pacto non potest onerosum & grave non esse, si quod in corpore membrum emortuum esse contigerit. Quæ si de se vitæ sanctus ita scripserat: quanto potiori jure dicemus in præsentia,

oneri sibi & cruci esse, quicumque per languidam inertiam, cupiditates suas frangere, & sibi met ipsa vim aliquam inferre neglexerit.

§. 2.

Ejusdem asserti ratio specialior & occultior exponitur.

J Am verò Joannes Thaulerus, quem ut virum à Deo illuminatum sæpè commendat Ludovicus Blofius, aliam quandam & minùs cognitam profert ejusdem pronuntiati rationem. Assertit enim, homini crucis ac mortificationis fugitanti, eòq; pravo affectus suos molliter ac blandè accipienti, sub vitæ exitum tot quasi mortes experiendas & exequendas esse, quot animi sui perturbationes ac cupiditates in vita minùs domuerit. Sive id dicamus, ex ipsa quasi natura rei, eorùmq; omnium, quæ in supremum illum fatalemque articulum concurrunt, circumstantiâ evenire: sive specialis est divini Numinis providentia, eo cruciату amantèr calligantis atque purgantis suorum electorum negligentiâ; quo modo (ut S. ait Gregorius) *plerumq; de culpis minimis ipse solus pavor egredientes justorum animas purgat*: aut quasi ita postulet æquitatis ac justitiæ ratio, ut quam illi peccnam molestiâve, in se pervincendis in vita adhibere subterfugerint; eandem, sub mortem, verùm in unum jam quodammodo eollectam, & conferto agmine infestius multò ingruentem, perferre scilicet atq; exantlare cogantur.

L. 4. Dialog. c. 46.

Sed ipsa audiamus verba Thauleri, de ijs propriè loquentis, qui ad perfectionem à Deo vocati sunt; *quam tamen* (inquit) *quia in vita sua obtinere neglexerunt, idèò necesse habent illam vel in extremis impetrare, cum anima de corpore jam jam distrahenda est. Quod certè tunc fit tam varijs & horrendis mortibus (ut ita dicam) quot quantâsq; per omnem vitam pro sua abnegatione sufferre debuissent; adeò ut penas infernales hoc ipso tempore sibi ferre videantur.*

Exhort. ad mort. n. 2.

Neque

Neque ab istius Doctoris sensu re ipsa abhorere video, virum olim in Ordine nostro sanctitatis opinione celebrem, Franciscum Villanovam, quem quidem non ultra Dialecticæ limen in humanis disciplinis progressum, tamen ob profundam earum rerum, quæ ad spiritum pertinent peritiam, nonnulli Doctorum Complutensium, Doctorem Villanovam jucundè solebant appellare. Quippe & hunc quoque, inter alia præclara effata dicere solitum accepimus: *Quam*

P. 2. hist. Soc. l. 1. n. 132. *quisque minus in vita domaret perturbationem, ab ea ingruente morte molestias pati graviores.* Proinde nimirum atque

si eo in articulo, cum prostrato jam corpore, & vigore spiritus hebetato, animus varijs distractus curis, & mortiferis confectus angoribus, minus valet ad sese respicere; inordinati hominis affectus, veluti fera solutæ vinculis, oppotunitatèq; noctæ, atrocius insurgant in animam, eamque sibi subijcere peritus atque opprimere contendant.

Hic verò quis satis æstimet: quanta esse debeat interioris hominis perturbatio: quantus animi, imbecillitatis infirmitatisq; suæ consilij, & quàm anxius ac mordens cruciatus: quando, juxta quandam Beati Ambrosij commentationem, veniunt omnia vitia, & singula dicunt: *Meus es*; miseramq; animam sibi quæque certatim vindicantia ac vellicantia, eandem velut in partes discerpunt, & cruciabili diraq; morte conficiunt?

Serm. 12. in Psal. 118.

Quò proinde etiam referri potest, quod idem gloriosus Doctor, illud Sancti Job, quod in vulgata ita legimus: *Cogitationes meæ dissipatae sunt, torquentes cor meum* (quod quidem præsertim evenire constat in hora mortis, in corde hominis indomitis laborantis affectionibus) ipse ita legitur ex versione septuaginta: *Dirupti sunt articuli cordis mei.* Quasi cor humanum tot tanquam articulis constet, in quos affectus dividitur: quibus, extremo illo tempore, sive inter sese, sive adversus hominem pugnantibus, necesse sit con-

Job. 17.

ejus

ejus dirumpi, & membratim quodammodo convelli, non sine diro cruciatu, & multiplicis experientia doloris. In quem etiam sensum, sic eum locum legit S. Augustinus: *Convulsa sunt compages cordis mei.*

Audiat hic denique S. Bernardus: cujus præclara sententia, tamen propriè de homine peccatore in extremis constituto prolata, ipsa tamen materiæ affinitate apprimè convenit in rem nostram. *Quomodo (inquit) sub unius hora serm. 38. ex articulo, revocari posse estimant omnia anima membra, cujus partia. concupiscentia & desideria per totum mundum sparsa sunt, & ubique trrarum velut quodam visco tenentur? Vides hinc consentaneè antedictis, nostras cupiditates affectionesve distortas, esse quasi quædam animæ membra, aut cordis articulos; easdemq; miseram animam velut in diversa distrahere; & dum hæc, sub suum è corpore discessum, nititur se ipsam quodammodo ad se colligere, difficillimè revocare se, neque ab ijs rebus, quibus velut quodam tenaci visco illigata sit, nisi cum acerbo doloris sensu divelli posse.*

Confirmabit hæc, Annæi Senecæ, relatu digna, atque huic loco, quantum arbitror, non inopportuna sententia: qui universè de istis agens, qui suas domare cupiditates negligant: *Quot cupiditatibus, inquit, tot crucibus distrahuntur. De vit. beat. Ubi & crucis nomen observes; & distrahendi verbum, quod c. 19. eam velut artuum cordis, membrorumq; animi divulsionem, & quasi discriptionem significat, de qua mox dicam expressius.*

§. 3.

Ratio postremò proposita magis explicatur, & confirmatur.

Sed placet rem omnem Guigonis Carthusiani, ejus Ordinis quinti Generalis (cujus ex litteris ad se transmissis ignitas quasdam divini amoris scintillas percepisse sese testaba-

Ep. 11. stabatur S. Bernardus) sententiâ quadam, ex ejus meditationibus desumptâ, confirmare. *Ecce huic corpori immixtus (inquit) satis miser eras: omnibus enim ejus corruptionibus, usque ad morsum culicis vel forunculi, subiacebas. Non suffecit tibi. Immiscuisti enim te alijs quasi corporibus, opinioni boninum, admirationi, amori, honori, timori, & similibus: & sicut ex corporis, ita ex horum lesione, dolore afficeris. Ipsius ligna quibus combureris, tibi adhibuisti. Læditur nempe honor tuus, cum contemneris; sic de cæteris. Ita etiam de formis corporum cogita. Sic ille: perappositè in rem nostram. Siquidem res omnes quæ minùs rectè à nobis diliguntur, considerat vir pius tanquam totidem corpora, quibus sese quasi obvolvitur anima, dum illis amore inordinato adhaerescit. Ac quemadmodum hominis anima, eò quòd corpori illigata atque conferta est, omnibus subjacet illius arumnis atque incommodis, quæ nempe necesse est ab illo ad animam, ob intimam ejus cum suo corpore copulationem, consensionem quadam pertinere: ita cum res istas, alioqui extra se politas, opes, gloriam, opinionem hominum, & alia ejusmodi, ipsa per amorem inconsultò sibi adjunxerit, & quodammodo concorporaverit; naturali quâdam consequentiâ fieri, ut si horum quidpiam detrimentum aliquod accipiat, si lædatur honor, offendatur existimatio, ipsam quoque animam inde affici lædive oporteat; eòque pluribus offensionibus subjacere, quò pluribus ejusmodi ceu corporibus improvidâ sese consortione copulaverit. Ex quo in rem presentem istud denique conficitur: quòd velut animæ à corpore suo separatio, mors est; quæ utique non potest absque magno dolore contingere: ita cum ab ijs divellendus est animus, quibus velut pluribus superinductis corporibus sese voluntate conjunxerit; exinde oporteat totidem quasi mortem effici. Ut vel sic verum sit, istud Thauleri pronuntiatum: Eum, qui studium sese vincendi neglexerit in vita*

sub animæ exitum tot perferre mortes, quot in se affectus minus domitor habuerit.

Cæterum ex Guigone desumptam, atque à nobis hic propositam, philosophandi rationem, adverto denique etiam Augustini dictis consentaneam esse. Quippe qui in Libris de Libero arbitrio, de rebus istis quæ aliquando amittendæ sunt differens, earum possessorem admonet: *ne eis amore conglutinetur, neque velut membra animi sui faciat, quod sit amando; ne cum refecari ceperint, eum cruciatu ac rabe fadent.* Et rursus in quadam ad S. Paulinum epistola ait; Bona ista temporalia, quæ nobis amore usq; incorporata fuerint, cum dimittenda sunt, velut membra præcidi.

L. 1. c. 15.

Ep. 34.

Quæ omnia si à vero sanè non aliena existimentur; exinde colliget prudens asceta, quàm inconsultum sit, ne dicam fatuum, alicujus virtutis ac perfectionis studium negligere: quod in re ipsa non est aliud, quàm ut leviolem tolerabilemq; laborem declines, in eas quas dixi cruces & mortes te induere; & pro cruce Christi, quæ & amanti suavis est, & ipsâ Dominæ societate, ac præclaræ virtutis conscientia, & haustis de cælo solatijs multùm lenitur, & magnam habet apud Deum mercedem repositam; aliam quandam, & per se acerbiorẽ, & divini solatij vacuum, & si non omnino inf. uctuosam, attamen immenso minus profuturam, adoptare.

In quem itidem sentium Henricus Saiso, æternam Sapientiam in Dialogo, de ejusmodi hominibus ita introducit loquentem: *Putant & conantur cruces effugere, sed in alias præcipites ruunt. Dum enim me, qui sum bonum sempiternum, & suave jugum meum ferre nolunt; permisso justitia mea; multis i. s. q. gravibus premuntur oneribus, & cum pruina timent, caedunt in nivem.* Aut, ut aliâ phrasi dicebat superius à nobis laudatus Cæsar de Bus: *dum crucem*

Dial. c. 6.

Job 6.

L. 6. vit. c. 22.

anam effugere credimus, incidimus in quatuor.

Xyy

CAPUT